

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת חֵי־שְׂרָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ד' - חלק ל'

קונטרס 120

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יש תקווה!!!

בס"ד. התכנית המהפכנית למניעת אסונות רח"ל

הצעת???

התגלית המדהימה יש פתרון

בערבון דף נ"ד ע"מ. ז"ל: אמר ליה שמואל לרב יהודה שינגא חטף ונאכל חטף ואשתי דעלקא דאלינן מינה כהלאל דמי - יש לך אוכל רוחני מרוב יומר מבל הירפאית הנפש יומר מבל הפרופסורים.

ואמה עוד חולמתי?
מה בשמי דקות יש לי יומר מכות מבל מה שעשיתי כל החיים עם כל הדקות שגמתי בקסירות נפש ולמוד התורה של ימים וילות שלמים שהשקעתי

בן! בן! בן!

קר פוסקים כהן החיים, הכן איש מי, הארחות צדיקים, הכפא שלה, ורבי מרדכי שרעבי זיע"א, האם יש לך זכוי רביים וקריב הנאולה יומר מלמדו זה!

2 דקות למוד הזוהר הקדוש בשבת בשמחה שנה
33,000 שנה!!!
בן בראת נכון, 33,000 שנה 111 ושלזשים ושלשה
אלפי שנים!!! הרבה יומר מזמן קיום העולם!!!

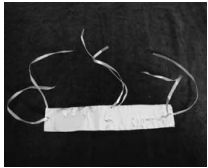
זה חסון להצטרף לעמוד היזמי בינור הקדוש - כל ישראל ערבים זה לזה וכן תרבה הפקודה בעולם ולא תאמין - ההודי תרוח, ונאמרו, וקבל משוקה והתעוררות עזולה ותחור בלשונך!!!

ר' ישראל הקטב ושבע ותתה לבנה הושעוה הנגרא בערבון דף נד/א אוקרת, וז"ל:
חש בכל גופו יעסק בתורה שנגמר וכל בשר ודם אדם ונמן סם להביר לזה יפה ולזה קשה,
במדת הקדוש ברוב הוא מדת בשר ודם, מדת בשר ודם אדם ונמן סם להביר לזה יפה ולזה קשה,
ואכל הקדוש ברוב הוא אינו בן גמן תורה לישראל סם חיים לכל גופו שנגמר וכל בשרו מרפא,
ועתה זה רמ על למוד הנגלה, כל שכן עם רק 2 דקות בשבת קודש זוהר הקדוש בשמחה קבלת
33 אלפי שנים של תורת הנגלה,
מי פתי ופסיד אזתו רפואה אמיתית של תורה לשמה ומביא רפואה לך למשפחתך לסובכים אותך,
ולכל עם ישראל.

ר' משה,
בני צריך
ישועה
עזולה
מה
אעשה

בהאי ספר הז' הר' יפקון ביה מן גלותא ברומי (זוה"ק בשא)

רבומי יהודים קדושים הוזהר"ק זוהר תשיר שיר השירים דף פ"ח) אומר על הפסוק לנסתי ברכבי פרעה (שה"ש א' ט"ו),
בזמן יציאת מצרים בני ישראל לא רצו ליאת למדבר בלי כל התענוגות שהיו ורילים במצרים מה עשה הקב"ה הראה להם
מראות שכינה ונלוים רוחניים, ורצו מיד אתרי השכינה הקדושה, זה מקביל למה שעשה פרעה עם מרדכות הסוסים שלו
שהכניס חשק והתלהבות בשמחה כדי שירוצו, ונצאנו למדים שבדי להציל את היהודים מהגלות והחשך ומתאוות הניצ"ר צריך
את הכי גבוה, ובפתח ולגות מראות שכינה, וזה נעשה על ידי למוד הזוהר הקדוש.
יהודים יקרים! אנו חסוי על נשמתכם וזה תלוי כל הצלמינו ונאולמינו ונמו שבתוב בתורה כי לא דבר רק הוא מכס כי הוא
תיינס ובדבר הזה מארינו ימים ודברים לייב מי"ו

לתעורבת כלי בית המקדש תלמידי תורה קבוצות וכדומה, נצלצלו אל: "באר החיים" -
המרכז לבית המקדש והמשכן 02-9924486

אָמַר רַבִּי יִיסָא אִי הָכִי מִשָּׁה אַמַּאי מִית, דָּאִי הָכִי כִּינָן דְּלֹא חָב לָא יְמוּת (ואמאי ימות). אָמַר לִיה וּדְאִי מִית, אָבַל לָא שְׁלֵטָא בִּיה קְאָמְרִינָן, אֲלֵא לָא מִית עַל יְדוּי וְלֹא אֶסְתָּאב בִּיה, וְלֹא מִית (דף קלב ע"א) וּדְאִי אֲלֵא אֶתְדַבֵּק בְּשִׁכְנֵיתָא וְאָזִיל לַחֲיֵי עֲלֵמָא.

וְהָאִי חֵי אֶקְרִי, כְּמָה דְאֻקִּימָנָא דְכְּתִיב (שמואל ב כג) וּבְנֵיהוּ בְּן יְהוּדָע בְּן אִישׁ חֵי וְגו'. וְעַל דָּא כָּל מָאן דְאֶשְׁתַּדַּל בְּאוּרֵייתָא חִירוּ אִית לִיה מַכְלָא בְּעֵלְמָא דִּין מִשְׁעַבְדָּא דְשָׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת. חִירוּ בְּעֵלְמָא דְאִתִּי כְּגִין דְלֹא יִתְבַּעוֹן מִגֵּיה דִּינָא כְּהֵהוּא עֲלֵמָא כָּלָל.

הָא חֲזִי, בְּאוּרֵייתָא כְּמָה רְזִין עֲלֵאִין סְתִימִין אִית בֵּה, בְּגִין כְּף פְּתִיב, (משלי ג) יִקְרָה הִיא מַפְנִינִים. כְּמָה גְּנִיזִין טְמִירִין אִית בֵּה, וְעַל דָּא כַּד אֶסְתַּפַּל דְּוֹד בְּרוּחָא דְחֻכְמָתָא וְיָדַע כְּמָה פְּלִיאָן נְפַקִּין מְאוּרֵייתָא

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) גַּל עֵינֵי וְאֶבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. תָּא חֲזִי, וַיְהִי הוּא טָרַם פְּלָה לְדַבְּר וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת. יוֹצֵאת, בָּאָה מִיבְעֵי לִיה, מְאִי יוֹצֵאת. דְּקָדְשָׁא בְּרִין הוּא אֶפִּיק לָה מִכָּל אֵינוֹן בְּנֵי מִתָּא דְכֻלְהוּ חֲיִיבִין, וְהִיא יוֹצֵאת מִכָּלְלָא דְלַהוּן. וְתִרְדּ הָעֵינָה כְּתִיב בְּה"א, רְזָא אִיהוּ דְאֶעְרַעַת תַּמָּן בִּירָא דְמַרְזִם, וּבְגִין כְּף פְּתִיב הָעֵינָה בְּה"א וּסְלִיקוּ לָה מִיָּא.

דְּבַר אַחַר וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת כְּמָה דְכְּתִיב יוֹצֵאת לְשָׂאֹב מִים, אַמַּאי יוֹצֵאת וְלֹא הוֹלְכוֹת וְלֹא בָאוֹת. אֲלֵא בְּגִין דְטְמִירִין הוּוּ כָּל יוֹמָא וּבֵההִיא שְׁעֵתָא נְפַקִּין לְשָׂאֲבָא מִיָּא, וּסְיִמָּנָא נְקִיט בִּידֵיה.

הָא חֲזִי, כַּד מְטָא עֲבָדָא לַחֲרָן וְאֶשְׁפַּח לָה

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִם כְּף, לָמָּה מִשָּׁה מִת? שְׂאִם כְּף, כִּינָן שְׁלֵא חָטָא - לֹא יְמוּת! [לָמָּה יָמוּת? אָמַר לוֹ, וּדְאִי מִת, אָבַל לֹא שְׁלֵט בּו אַמְרָנּוּ, אֲלֵא לֹא מִת עַל יְדוּ וְלֹא נְטִמָא בּו, וְלֹא מִת וּדְאִי. אֲלֵא נִדְבַק בְּשִׁכְנֵיה וְהִלֵּךְ לַחֲיֵי עוֹלָם. וְזֵה נִקְרָא חֵי, כְּמוֹ שְׂבַאֲרָנוּ שְׁכַתוּב (שמואל-ב כג) וּבְנֵיהוּ בְּן יְהוּדָע בְּן אִישׁ חֵי וְגו'. וְעַל כֵּן, כָּל מִי שְׁמַשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, יֵשׁ לוֹ חֲרוּת מִן הַכָּל בְּעוֹלָם הַזֶּה מִשְׁעַבְדּוּ שֶׁל שָׂאָר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת. חֲרוּת בְּעוֹלָם הַבָּא, מְשׁוּם שְׁלֵא יִתְבַּעוּ מִמֶּנּוּ דִּין בְּעוֹלָם הַהוּא כָּלָל.

בָּא רָאָה כְּמָה סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים יֵשׁ בְּתוֹרָה, מְשׁוּם כְּף כְּתוּב (משלי ג) יִקְרָה הִיא מַפְנִינִים. כְּמָה גְּנִיזִים טְמוּנִים יֵשׁ בֵּה. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהִסְתַּפַּל דְּוֹד בְּרוּחַ שֶׁל הַחֻכְמָה וְיָדַע כְּמָה נִפְלְאוֹת יוֹצֵאִים מִן הַתּוֹרָה.

פְּתַח וְאָמַר (תהלים קיט) גַּל עֵינֵי וְאֶבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. בָּא רָאָה, וַיְהִי הוּא טָרַם פְּלָה לְדַבְּר וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת. יוֹצֵאת? בָּאָה הִנֵּה צִרְיָה לְהִיּוֹת! מַה זֶה יוֹצֵאת? שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹצִיא אֹתָהּ מִכָּל אוֹתָם בְּנֵי הָעִיר, שְׁכַלְס רְשָׁעִים, וְהִיא יוֹצֵאת מִהַכָּלְל שְׁלֵהֶם. וְתִרְדּ הָעֵינָה כְּתוּב בְּה"א, סוּד הוּא שְׁפָגְשָׁה שֵׁם אֶת בְּאָר מַרְזִם, וּמְשׁוּם כְּף כְּתוּב הָעֵינָה בְּה"א, וְעַלּוּ לָה הַמַּיִם.

דְּבַר אַחַר וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת, כְּכַתוּב יוֹצֵאת לְשָׂאֹב מִים. לָמָּה יוֹצֵאת וְלֹא הוֹלְכוֹת וְלֹא בָאוֹת? אֲלֵא מְשׁוּם שְׁטִמּוֹנוֹת הָיוּ כָּל הַיּוֹם, וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה יוֹצֵאת לְשָׂאֹב מִים. וּסְיִמָּן לְקַח בִּידוּ.

בָּא רָאָה, כְּשֶׁהִגִּיעַ הָעֶבֶד לַחֲרָן וּמְצָא אֶת רִבְקָה לְעַת עֶרְב, הִנֵּה זְמַן תַּפְלַת הַמִּנְחָה. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה

שהגיע יצחק להתפלל תפלת מנחה, באותה שעה הגיע העבד אל רבקה. ובשעה ההיא שהגיע יצחק לתפלת מנחה כבתחלה, הגיעה רבקה אליו, שהכל ימצא במקומו שצריך כראוי, והכל הגיע בסוד החכמה, ועל כן בא העבד לבאר המים, סוד הכתוב (שיר ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון. ובארנוהו, והכל הוא סוד. רבי שמעון בא לטבריה והיה עמו רבי אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא, גלף, שהרי אנו ראינו שאיש אחד גיע פעת אלניו ודברים חדשים בפיו, והם דברי תורה. אמר רבי אבא, הנה ידעתי שבכל מקום שמר הזלף, הקדוש ברוך הוא שולח לו מלאכים טסים בכנפים להשתעשע בו.

בעודם הולכים, הרים רבי שמעון את עיניו, וראה איש שהיה רץ והולך. ישבו רבי שמעון ורבי אבא. כשהגיע אליהם, אמר לו רבי שמעון, מי אתה? אמר לו, אני יהודי, ובאתי מקפוטקיא, ואני הלכתי לסתרו [לאהל] של בר יוחאי, שנמנו החברים בדברים ידועים ושלחנו אליו. אמר לו, אמר בני. אמר לו, אתה בר יוחאי? אמר לו, אני בר יוחאי.

אמר לו, הרי אמרנו שלא נפסיק אדם בתפלתו בינו לבין הכתל, ככתוב (ישעיה לח) ויטב חזקיהו פניו אל הקיר וגו'. ומי שמתפלל, אסור לעבר ארבע אמות סמוך לו, ובארו לארבע האמות הללו לכל צד, פרט לפניו. ואמרו שלא יתפלל אדם מאחורי רבו וכו', ונמנו בכל הדברים הללו.

בצלותיה ביניה לבין כותל אדם כמיה, (ישעיה לח) ויטב חזקיהו פניו אל הקיר וגו'. ומאן דצלי אסיר למעבר ארבע אמות סמוך ליה, ואוקמוה להני ארבע אמות לכל סטר בר לקמיה. ואוקמוה דלא יצלי בר נש אחורי רביה וכו' ואתמנון בכל הני מילי.

רבקה לעת ערב הוה עידן צלותא דמנחה. בההיא שעתא דמטא יצחק לצלאה צלותא דמנחה, בההיא שעתא מטא עבדא לגבה דרבקה. ובההיא שעתא דמטא יצחק לצלותא דמנחה כמלקדמין מטאת רבקה לגביה. לאשתתפחא כלא באתריה דאצטריך פדקא יאות, וכלא מטא ברזא דחכמתא, ועל דא אתא ההוא עבדא לבאר המים רזא דכתיב (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון, ואוקימנא, וכלא רזא איהו.

רבי שמעון הוה אתי לטבריה והוה עמיה רבי אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא גזיל, דהא אנן חמינן דבר נש חד ימטי השתא לגבן ומלין חדתין בפומיה ואינון מלין דאורייתא. אמר רבי אבא הא ידענא דבכל אתר דמר אזיל, קדשא בריך הוא משדר ליה מלאכין טסין בגדפין לאשתעשעא ביה.

עד דהו אזלי, סליק רבי שמעון עינוי, וחקא בר נש דהוה רהיט ואזיל. יתבו רבי שמעון ורבי אבא. כד מטא גביהו, אמר ליה רבי שמעון מאן אנת. אמר ליה יודאי אנא ומקפוטקיא קאתינא ואנא אזילנא אטיטריה דבר יוחאי דאתמנון חבריא במלין ידיען ושדרוני גביה. אמר ליה אימא ברי. אמר ליה אנת בר יוחאי. אמר ליה אנא בר יוחאי.

אמר ליה הא אוקימנא דלא נפסיק בר נש בצלותיה ביניה לבין כותל אדם כמיה, (ישעיה לח) ויטב חזקיהו פניו אל הקיר וגו'. ומאן דצלי אסיר למעבר ארבע אמות סמוך ליה, ואוקמוה להני ארבע אמות לכל סטר בר לקמיה. ואוקמוה דלא יצלי בר נש אחורי רביה וכו' ואתמנון בכל הני מילי.

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים לט) שְׁמָעָה תִּפְלְתִי וְיִשְׁוַעְתִּי הַאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ. מָה הֵטַעַם שְׁמָעָה וְלֹא שָׁמַע? בְּמָקוֹם אֶחָד כְּתוּב שָׁמַע ה' וְחַנְּנִי וְגו', וּבְמָקוֹם אֲחֵר שְׁמָעָה. אֲלֵא בְּכָל מָקוֹם לְפַעְמִים שָׁמַע לְזָכַר, וּלְפַעְמִים שְׁמָעָה לְנִקְבָּה. שְׁמָעָה - כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (שם יז) שְׁמָעָה ה' צִדֵּק וְגו'. שָׁמַע - כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (שם ל) שָׁמַע ה' וְחַנְּנִי, (משלי א) שָׁמַע בְּנִי, (דברים כז) הִסְכַּת וּשְׁמַע.

וְכַאֵן שְׁמָעָה תִּפְלְתִי ה', מִשׁוּם שֶׁהָיָה (שהיא) הַדְּרָגָה שְׁמֻקְמָלֶת כֹּל הַתְּפִלוֹת שֶׁל הָעוֹלָם. וְהָיָה שְׁנִינוּ שְׁעוֹשָׂה מֵהֶם עֲטָרָה וְשֵׁם אוֹתָהּ בְּרֵאשׁ שֶׁל צִדִּיק חַי הָעוֹלָמִים, שְׁכַתוֹב (משלי י) בְּרִכּוֹת לְרֵאשׁ צִדִּיק, וְעַל כֵּן שְׁמָעָה תִּפְלְתִי ה'.

שְׁמָעָה תִּפְלְתִי ה' - זוֹ תִּפְלָה שְׁבִלְחַשׁ וְיִשְׁוַעְתִּי הַאֲזִינָה - זוֹ תִּפְלָה שְׁבִלְחַשׁ שְׁאֵדָם מְרִים קוֹלוֹ בְּצַרְתּוֹ, כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (שמות ב) וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים. וּמָה זֶה שׁוֹעֲתָם? אֵלֵא שְׁבִתְפִלְתוֹ מְרִים קוֹלוֹ וְזוֹקֵף עֵינָיו לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (ישעיה כב) וְשׁוֹעַ אֶל הַהָר. וְהַתְּפִלָּה הַזֹּאת מְשַׁבֵּרֶת שְׁעָרִים וְדוֹפְקֶת (ס"א וְרוֹחֶקֶת) אוֹתָם לְהַכְנִיס אֶת תְּפִלְתוֹ. אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ - זֹאת נִכְנַסֶּת לְפָנָי הַמְּלֶכֶךְ וְאֵין שַׁעַר שְׁעוֹמֵד לְפָנָיָהּ, וְלַעוֹלָם לֹא חֲזָרוּ דְמַעוֹת רִיקִים.

עוֹד, הִנֵּה כְּתוּב כַּאֵן שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת: תְּפִלָּה, שׁוֹעָה, דְּמָעָה. כְּנֻגַד אֵלוֹ שְׁלֹשׁ אַחֲרִים: כִּי גַר אֲנֹכִי עַמָּךְ, אַחֵר כִּי תוֹשֵׁב, אַחֵר כִּי עַמְּךָ אֲבוֹתַי, עַקֵּר הָעוֹלָם.

בֹּא רָאָה, תְּפִלָּה שֶׁל אָדָם מַעֲמֵד, מִשׁוּם שֶׁשְׂתֵּי תְּפִלוֹת הֵן - אַחַת מֵיִשָּׁב וְאַחַת מַעֲמֵד, וְהֵן אַחַת כְּנֻגַד שְׂתֵּי דְרָגוֹת - תְּפִלָּה שֶׁל יָד

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים לט) שְׁמָעָה תִּפְלְתִי וְיִשְׁוַעְתִּי הַאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ. מָה טַעַמָּא שְׁמָעָה וְלֹא שָׁמַע, בְּאֶתֶר חַד כְּתִיב שָׁמַע יי וְחַנְּנִי וְגו', וּבְאֶתֶר אַחֲרָא שְׁמָעָה. אֲלֵא בְּכָל אֶתֶר לְזַמְנִין שָׁמַע לְדַכּוּרָא וְלְזַמְנִין שְׁמָעָה לְנוֹקְבָא. שְׁמָעָה כְּמָה דְאֵתֵּ אָמַר, (תהלים יז) שְׁמָעָה יי צִדֵּק וְגו'. שָׁמַע כְּמָה דְאֵתֵּ אָמַר, (תהלים ל) שָׁמַע יי וְחַנְּנִי. (משלי א) שָׁמַע בְּנִי. (דברים כז) הִסְכַּת וּשְׁמַע.

וְהִכָּא שְׁמָעָה תִּפְלְתִי יי, בְּגִין דְּהָיָה (ד'אחיה) דְּרַגָּא דְּמַקְבְּלָא כָּל צְלוֹתִין דְּעֵלְמָא. וְהָא תְּנִינָן דְּעַבְדָּא מְנַיְהוּ עֲטָרָה וְשׁוּי לָהּ בְּרִישָׁא דְּצִדִּיק חַי עוֹלָמִים דְּכְתִיב, (משלי י) בְּרִכּוֹת לְרֵאשׁ צִדִּיק. וְעַל דָּא שְׁמָעָה תִּפְלְתִי יי.

שְׁמָעָה תִּפְלְתִי יי דָּא צְלוֹתָא דִּי בְּלַחַשׁ. וְיִשְׁוַעְתִּי הַאֲזִינָה דָּא צְלוֹתָא דְּאָרִים בְּרַגְשׁ קְלִיָּה בְּעַקְתִּיהָ כְּמָא דְאֵתֵּ אָמַר, (שמות ב) וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים. וּמָהוּ שׁוֹעֲתָם, אֲלֵא דְּבְצְלוֹתִיהָ אָרִים קְלִיָּה וְזִקְיָף עֵינָיו לְעֵילָא כְּמָה דְאֵתֵּ אָמַר, (ישעיה כב) וְשׁוֹעַ אֶל הָהָר. וְצְלוֹתָא דָּא (דף קלב ע"ב) מִתְּבַר תְּרַעֲיִן וְדְפִיק (ס"א וְדִחִיק) לֹון לְאַעְלָא צְלוֹתִיהָ. אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ דָּא, אָעִיל קָמִי מְלַפָּא וְלִית תְּרַעָא דְקָאִים קָמִיָּה, וְלַעוֹלָם לֹא אֶהְדְּרוּ דְמַעֲיִן בְּרִיקְנָיָא.

תּוֹ הָא כְּתִיב הִכָּא תִּלַּת דְּרַגִּין, תְּפִלָּה. שׁוֹעָה. דְּמָעָה. לְקַבִּיל אֵלִין תִּלַּת אַחֲרֵינָן. כִּי גַר אֲנֹכִי עַמָּךְ. לְבַתֵּר תּוֹשֵׁב. לְבַתֵּר כְּכָל אֲבוֹתַי עַקְרָא דְּעֵלְמָא.

הָא חֲזִי, צְלוֹתָא דְּבַר נֶשׁ מְעוֹמֵד, בְּגִין דְּתֵרִי צְלוֹתָא נִינְהוּ חַד מִיּוֹשֵׁב וְחַד מְעוֹמֵד, וְאֵינּוֹן חַד לְקַבִּיל תְּרִין דְּרַגִּין תְּפִלָּה

שֶׁל יָד וְתְּפִלָּה שֶׁל רֵאשׁ.

ותפלה של ראש. כלפי יום ולילה, והכל אחד. אף כאן תפלה מישב כלפי תפלה של יד, למאן אותה כמו [כמאן] שמתקן את תפלה ומקשט אותה להכניסה לחפה, כף גם מקשטים אותה בסוד המרכבה ומחנותיה, יוצר משרתים ואשר משרתיו והאופנים וחיות הקדש וכו'.

ועל זה תפלה מישב. פיון שנכנסת למלך העליון והוא בא לקבל אותה, אז אנו עומדים לפני המלך העליון, שהרי אז [המדרגה] הנזכר מתחבר עם הנקבה, ומשום כף לא יפסיק בין גאלה לתפלה וגאלה ותפלה הן שתי דרגות, הסוד של צדיק נצחק, יוסף ורחל.

ומשום שאדם עומד לפני המלך העליון, נוטל ארבע אמות לתפלתו, והקיימה שבשעור ד"א [שעור] הסוד חבל של יוצר כל. וכל מה שבא בצד הנזכר, צריך לאדם לעמוד בקיימו ומזדקף [ס"א ויזדקף]. כמו כן כשהוא כורע, כורע בכרוף. וכשהוא זוקף, זוקף בשם, כדי להראות את שבח הנזכר על הנקבה.

ובא וראה, שהרי אמרנו אל תפלה אדם אחורי רבו, ונתבאר בכתוב (דברים י) את ה' אלהיך תירא. את - לכלל שצריך לירא מרבו כמורא השכינה, ויראת תלמיד הוא רבו. משום כף בשעת התפלה לא ישם אותו המורא לפניו [ד"א לתפלה], אלא את מורא הקדוש ברוך הוא לבדו ולא מורא אחר.

ובא וראה, את תפלת מנחה תקן יצחק, ודאי כמו שתקן אברהם תפלת הבקר כנגד אותה הדרגה שנדבק בה. [כן וכו'] יצחק תקן תפלת מנחה כנגד אותה דרגה שנדבק בה. ועל כן תפלת מנחה

לגבי יום ולילה וכלא חד. אוף הכא תפלה מיושב לגבי תפלה של יד, לאתקין לה כמה (ד"א כמאן) דאתקין לכלה וקשיט לה לאעלא לחופה, הכי נמי מקשטין לה ברזא דרתיכאָה ומשירייהא, יוצר משרתים ואשר משרתיו והאופנים וחיות הקדש וכו'.

ועל דא צלותא מיושב, פיון דעאלת לגבי מלפא עלאה ואיהו אתי לקבלא לה, כדון אנון קיימין קמי מלפא עלאה, דהא כדון (דנ"א) דכורא אתחבר בנוקבא, ובגין כף לא יפסיק בין גאולה לתפלה (וגאולה ותפלה תרין דרגין אינון, רחא דצדיק וצדק יוס"ף ורח"ל).

ובגין דבר נש קאים קמי מלפא עלאה נטל ארבע אמות לצלותיה ואוקמוה דבשיעורא (ד"א בשיעורא) דסורטא דיוצר כלא. וכל מה דאתי בסטרא דדכורא בעי ליה לאיניש למיקם בקיימיה ואזדקף (ס"א ויזדקף). כגוונא דא כד איהו כרע, כרע בכרוף, וכד איהו זקוף, זקוף בשם, בגין לאחזאה שבחא דדכורא על נוקבא.

ותא חזי דהא אוקמוה לא יצלי בר נש אחורי רביה ואתמר כמה דכתיב, (דברים י) את יי אלקיך תירא. את לאכללא דבעי למדחל מרביה כמורא דשכינתא, ודחילו דתלמיד, רביה איהו. בגין כף בשעתא דצלותא לא ישוי ההוא מורא לקמיה, (ד"א ל"ג לצלותא) אלא מורא דקדשא בריך הוא בלהודוי ולא מורא אחרא.

ותא חזי צלותא דמנחה אתקין ליה יצחק. ודאי כמה דאתקין אברהם צלותא דצפרא לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה. וכן (ד"א כף) יצחק אתקין צלותא דמנחה לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה. ועל דא צלותא

דמנחה מכי נטי שמשא

מפאָשר נױטה השׁמש לַרְדַּת
בְּדוֹגְתּוֹ לְצַד מַעֲרָב.

שְׁהַרֵי בְּטָרַם נְטִיהַ שְׁמֶשׁ לְצַד
מַעֲרָב, וְנִקְרָא יוֹם מִן הַבִּקְרָע עַד
הַזְמַן הַהוּא, שְׁכַתּוּב (תהלים כב)
חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם. וְאִם תֹּאמַר עַד
חֹשֶׁכָה - בֵּא רֵאָה, שְׁכַתּוּב (ירמיהו ו)
אֵי לֵנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ
צִלְלֵי עָרֵב. כִּי פָנָה הַיּוֹם - כִּנְגַד
תְּפִלַּת הַבִּקְרָע, שְׁכַתּוּב חֶסֶד אֵל
כָּל הַיּוֹם, שְׁהַרֵי אֵז הַשֶּׁמֶשׁ הִיא
לְצַד מְזוּחַת. מִיּוֹן שְׁנֵטָה הַשֶּׁמֶשׁ
וְיֵרֵד לְצַד מַעֲרָב, הֲרִי אֵז הוּא זְמַן
תְּפִלַּת הַמְּנַחָה, וְיִכְבֵּר פָּנָה הַיּוֹם
וְיִבְאוּ צִלְלֵי עָרֵב וְהַתְּעוֹרֵר הַדִּין
הַקָּשָׁה בְּעוֹלָם.

וּפְנָה הַיּוֹם שֶׁהִיא הַדְּרָגָה שֶׁל
חֶסֶד, וְנִטּוּ צִלְלֵי עָרֵב שֶׁהֵם
הַדְּרָגָה שֶׁל הַדִּין הַקָּשָׁה, וְאֵז
נִחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִשְׁרַף
הַהֵיכָל. וְעַל כֵּן שְׁנִינוּ שִׁיחָה
אָדָם זְהִיר בַּתְּפִלַּת הַמְּנַחָה,
שֶׁהוּא הַזְמַן שֶׁשְׂרׂוֹי הַדִּין הַקָּשָׁה
בְּעוֹלָם. יַעֲקֹב תִּקַּן תְּפִלַּת עָרֵבִית,
שְׁהַרֵי הוּא תִקַּן אוֹתָהּ וְזָן אוֹתָהּ
בְּכָל מָה שֶׁצָּרִיךְ, וְדָאֵי שְׂאוֹ"ו
תִּקַּן אֶת הַ"א", וְהַ"א" נְדוּגִית
מִן אִו"ו, שְׂאִין לָהּ אוֹר מִשָּׁל
עֲצֻמָּה כָּלֵל.

וּמִשׁוּם כִּף תְּפִלַּת עָרֵבִית רְשׁוּת,
שְׁהַרֵי נִכְלָלַת בַּתְּפִלַּת הַיּוֹם פְּדִי
שְׁתַּחֲוִיָּה מֵאִירָה, וְכַעַת לֹא זֶה
הַזְמַן. וּבִאֲרָנוּ אוֹתָהּ, שְׁהַרֵי לֹא
הַתְּגִלָּה אוֹר הַיּוֹם שִׁיאִיר לָהּ,
וְהִיא שׁוֹלֶטֶת בַּחֹשֶׁכָה עַד זְמַן
חֲצוֹת הַלַּיְלָה, כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׂע עִם הַצִּדִּיקִים בְּגֵן
הַעֲדָן, וְאֵז הַזְמַן שֶׁהָאָדָם
יִשְׁתַּעֲשֵׂע [וְלַמּוֹד] בַּתּוֹרָה, כְּמוֹ
שְׁנַתְּבָאָר.

בֵּא רֵאָה, דְּוֹד בֵּא וְאָמַר שְׁלֹשַׁת
זְמַנֵי הַתְּפִלוֹת הַלְלוּ, שְׁכַתּוּב
(תהלים נה) עָרֵב וּבִקְרָע וְצַהֲרִים, הִנֵּה
שְׁלֹשָׁה. וְהוּא לֹא הַתְּפִלָּה אֲלָא

לְנַחְתָּא בְּדְרָגוֹי לְסִטְר מַעֲרָב.

דְּהָא עַד לֹא נְטִיהַ שְׁמֶשׁ לְצַד מַעֲרָב אִקְרִי
יוֹם מַצְפָּרָא עַד הַהוּא זְמַנָּא דְכַתִּיב,
(תהלים כב) חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם. וְאִי תִימָא עַד
חֹשֶׁכָה, תָּא חֲזִי, דְכַתִּיב (ירמיהו ו) אֵי נָא לֵנוּ כִּי
פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עָרֵב. כִּי פָנָה הַיּוֹם
לְקַבֵּל צְלוֹתָא דְצַפְרָא דְכַתִּיב חֶסֶד אֵל כָּל
הַיּוֹם, דְּהָא כְּדִין שְׁמֶשׁ אִיהוּ לְסִטְר מְזוּחַ,
מִיּוֹן דְנִטְיָה שְׁמֶשׁ וְנַחְתָּא לְסִטְר מַעֲרָב, הָא
כְּדִין אִיהוּ זְמַן צְלוֹתָא דְמְנַחָה וְיִכְבֵּר פָּנָה
הַיּוֹם וְאִתּוּ צִלְלֵי עָרֵב וְאִתְעַר דִּינָא קִשְׂיָא
בְּעוֹלָמָא.

וּפְנָה הַיּוֹם דְאִיהוּ דְרָגָא דְחֶסֶד, וְנִטּוּ צִלְלֵי
עָרֵב דְאִינוּן דְרָגָא דְדִינָא קִשְׂיָא, וְכְדִין
אִתְחַרַב בֵּי מַקְדָּשָׁא וְאִתּוּקַד הַיְכָלָא. וְעַל דָּא
תְּנִינָן דִּיהָא בַר נֶשׁ זְהִיר בְּצְלוֹתָא דְמְנַחָה
דְאִיהוּ זְמַנָּא דְדִינָא קִשְׂיָא שְׂרִיָּא בְּעוֹלָמָא.
יַעֲקֹב אִתְקִין צְלוֹתָא דְעָרֵבִית דְּהָא אִיהוּ
אִתְקִין לָהּ וְזָן לָהּ בְּכָל מָה דְאִצְטְרִיךְ, וְדָאֵי
וּא"ו אִתְקִין לְהַ"א, וְהַ"א" אִתְזַנַּת מִן וּא"ו
דְלִית לָהּ נְהוּרָא מְגַרְמָה כָּלֵל.

וּבְגִין כִּף תְּפִלַּת עָרֵבִית רְשׁוּת דְּהָא אִתְכַּלִּילַת
בְּצְלוֹתָא דִּיּוֹמָא בְּגִין לְאִתְנַהֲרָא,
וְהַשְׁתָּא לֹא זְמַנָּא אִיהוּ. וְאִוְקִימָנָא לָהּ דְּהָא
לֹא אִתְגַּלְיָא נְהוּרָא דִּימָמָא דִּינְהִיר לָהּ, וְאִיהוּ
שְׁלֵטָא בַּחֲשׂוּכָא עַד זְמַנָּא דְפְלָגוֹת לִילְיָא
דְאִשְׁתַּעֲשַׁע קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם צִדִּיקָנָא
בְּגַנְתָּא דְעַדָן, וְכְדִין אִיהוּ זְמַנָּא לְאִשְׁתַּעֲשַׁעָא
בַר נֶשׁ (ס"א וְלַמְלַעִי) בְּאוֹרֵייתָא כְּמָה דְאִתְמַר.

תָּא חֲזִי, דְּוֹד אִתָּא וְאָמַר אֵלִין תְּלַת זְמַנִּין
דְּצְלוֹתֵי דְכַתִּיב, (תהלים נה) עָרֵב וּבִקְרָע
וְצַהֲרִים הָא תְּלַתָּא, וְאִיהוּ לֹא צִלֵי אֲלָא תְרִי
מְנִייהוּ, דְכַתִּיב אֲשִׁיחָה וְאִהְמָה, וְלֹא יִתִיר.

דא לצלותא דצפרא ודא לצלותא דמנחה, בגין כן אשיחה ואהמה דייקא. בצפרא דאיהו שעתא דחסד סגי ליה בחסד באשיחה, ובמנחה דהוא שעתא דדינא קשיא בעי המייה ובגין כן ואהמה. ולבתר כד אתפליג ליליא הוה קם בשירין ותושבחן כדקא (דף קלג ע"א) יאות דכתיב, (תהלים ס"ב) ובלילה שירה עמי והא אתמר.

קם רבי שמעון ואזלו. אזל ההוא בר נש בהדיה עד טבריה. עד דהו אזלו, אמר רבי שמעון תא חזי, תפלות פנגד תמידין תקנום רבנן דאנשי כנסת הגדולה, בגין דאשפחן תרי דכתיב, (במדבר כח) את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים. ואינון מתקרבין בהני תרי זמני דיומא דאינון זמנין לצלותא.

אמר ההוא גברא הא בקדמיתא אבות תקנום להני צלותי, ומה דאתקינו אברהם ויצחק הוא עקרא, ומה דאתקין יעקב דאיהו שבחא דאבהן אמאי איהו רשות ולא עקרא כהני.

אמר רבי שמעון הא אתמר. אבל תא חזי, הני תרי זמני דתרי צלותי לאו אינון אלא לחפרא ליעקב בעדביה, פיון דאתחברו דא בדא אנן לא צריכין יתיר, דכיון דאתיהיבת אתתא בין תרין דרועין ואתחברת בגופא לא אצטריך יתיר, ועל דא אנן בעינן לאתערא תרין דרועין בגין דאתיהיבת ביניהו, פיון דאיהי ביניהו, גופא ואתתא מלייהו בלחישו דלא לאדפרא.

ובגין כן יעקב משמש במרום תנינו. מאי במרום כמה דאת אמר, (תהלים צב) ואתה

שנים מהם, שכתוב אשיחה ואהמה, ולא יותר. זה לתפלת הבקר - וזה לתפלת המנחה. משום כן דיק אשיחה ואהמה. בבקר, שהיא שעת החסד, מספיק לו בחסד באשיחה. ובמנחה, שהיא שעת הדין הקשה, צריך המינה, ומשום כן ואהמה. אחר כן כשנחלק הלילה, היה קם לשירות ותשבחות כראוי, שכתוב (תהלים סו) ובלילה שירה עמי, והרי נתבאר.

קם רבי שמעון והלכו. הלך אותו האיש עמו עד טבריה. בעודם הולכים, אמר רבי שמעון, בא ראה, תפלות פנגד תמידין תקנום החכמים של אנשי כנסת הגדולה, משום שנמצאות שתיים, שכתוב (במדבר כח) את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, והם נקרבין בשני הזמנים הללו של היום, שהם זמני התפלה.

אמר אותו האיש, הרי בתחלה האבות תקנו את התפלות הללו, ומה שתקנו אברהם ויצחק הוא העקר. ומה שתקן יעקב שהוא המשבח של האבות, למה היא רשות ולא עקר כמו אלו?

אמר רבי שמעון, הרי נתבאר, אבל בא ראה, שני הזמנים הללו של שתי התפלות אינם אלא לחבר את יעקב לגורלו. פיון שהתחברו זה עם זה, אינו צריכין יותר. שפיון שנתנה האשה בין שתי הזרועות ומתחברת בגוף, לא צריך יותר, ועל כן אנו צריכין לעורר שתי הזרועות בגלל שנתנה ביניהם. פיון שהיא ביניהם, הגוף והאשה, אז דבריהם בלחש שלא להזכיר.

ומשום כן, יעקב משמש במרום שנינו. מה זה במרום? כמו שנאמר (תהלים צב) ואתה מרום לעולם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיָהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

גליון מס' 21
ניסן תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללמדי האוהר

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו

מִפְּעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי שׁוֹקֵד בְּיָמִים אֱלוּ עַל הוֹצָאָה לְאוֹר שֶׁל סִפְרֵי הַזוהַר הַמְּחוֹלָקִים לְפִי פְרָשִׁיּוֹת הַשְּׁבוּעַ בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ וְעֲלוּנִים לְנוֹעַר, גַּם מוֹכְנִים לְדָפוּס עוֹד 9 עֲלוּנִים

לְשֵׁם כֶּךָ דְרוֹשִׁים לָנוּ תוֹרָמִים לְהַדְפִּסָּה, מְגִיהִים, גְּרַפִּיקָאִים וְעוֹרְכִים מְתַנַּדְבִּים.

מי רואה שותפים אלו ואינו משתתף עמהם,
כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק!

המעוניינים נא ליצור קשר, טל: 054-8436784

לאורם נלך / לקט מספרי הקדמונים על הזוהר / 2

אור אדום / 3

אור הזוהר בגברתו / המשך הליכות מרדכי / 4

אליהו הנביא ומשיח / 6

קומיקס / 8

מפעל הזוהר העולמי

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300